

ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ ἈΝΝΙΝΟΣ

— Μπα! αὐτός εἶνε :

Ἦκουσα νὰ λέγη μετ' ἐκπλήξεως μίαν φορὰν ἕνα φίλον μου, πρὸς τὸν ὁποῖον εἰδείξα καθ' ὁδὸν τὸν Ἄννινον, ἕνα διαβάτην κοντόν καὶ μᾶλλον γονδρόν, μὲ ῥεπούμπλικα καταβιβασμένην μέχρις ὀφρυῶν, μὲ ἀπλήν καὶ ἄνευ ἐπιδείξεως ἐνδυμασίαν, κρατοῦντα ἀφελῶς τὸ ὄψωνίον του καὶ τὴν ῥάβδον του καὶ περιπατοῦντα μὲ βῆμα ἀστολορανοῦς καὶ πολυμερίμου οἰκογενειάρχου, — σύνολον ἐν ἐνὶ λόγῳ πολὺ ὀλίγον ἀναποκρινόμενον πρὸς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀναπλάσσει ἡ φαντασία τοῦ ἐντυφώσαντος εἰς τὴν ἡδονικὴν ἀνάγκωσιν τῶν Ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἡ ἀκούσαντος θρυλούμενον ὅτι ὁ Μπάμπης Ἄννινος εἶναι ὁ κορυφαῖος τῶν παρ' ἡμῖν μεθυγράφων. Ἄλλ' ἡ ἐντύπωσις τοῦ ἀναρμόστου, ἡ ἐκ τῆς πρώτης καθ' ὁδὸν συναντήσεως παραγομένη, ἐξαλείφεται, καὶ ταχέως μάλιστα, ἐκ στενωτέρας μετ' αὐτοῦ σχέσεως. Ἡ ῥεπούμπλικα ἀποκαλύπτει μέτωπον εὐρὺ, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ φυσιογνωμιστὴς ἀνευρίσκει ὅλα τῆς εὐφροίας τὰ γνωρίσματα ἐπὶ τῆς ὀπωσοῦν βραχείας ἐκείνης μορφῆς, μετὸν ἄλλρον μέλινκα μύστακα, σπινθηροβολοῦσι δύο ὀφθαλμοὶ μεγάλοι, μαῦροι, διάνοικτοι, βαθεῖς, ὀφθαλμοὶ ἐξύπνου μελαχρινοῦ, οἱ ὁποῖοι αἰωνίως μειδιῶσιν εἰρωνικῶς, ἀλλ' ἄνευ κακίας καὶ εἶνε πολλάκις εὐγλωττότεροι τοῦ στόματος. Ἄλλ' ὅ,τι οὐδενίαν ἀφίνει ἀμφιβολίαν περὶ τῆς πνευματικῆς ποιότητος τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἡ συνομιλία του, πνευματώδης καὶ ἰδιόρρυθμος συνομιλία, ὅσον οὐδενὸς ἄλλου τῶν παρ' ἡμῖν εὐφυολόγων, μὴ ἀγαπῶσα τὰς μακρὰς διηγήσεις οὐδὲ συζητοῦσα πολὺ εὐχαρίστως, ἀλλ' ἀποτελουμένη κυρίως ἀπὸ διακοπᾶς καὶ ἐξάρσεις, ἀπὸ σορτίτες, ὡς

λέγουσι οἱ ἑπτανήσιοι, ἤτοι σχόλια ἐλαφρὰ καὶ παιγνιώδη ἐπὶ τῶν λεγομένων, προκαλοῦντα ἄσβεστον τὸν γέλωτα τῶν ἀκούοντων, ἐπὶ τῶν νεύρων τῶν ὁποίων ἀσχεῖ ἰδιαιτέραν ἐπίδρασιν ἢ εὐφροία τοῦ Μπάμπη Ἄννινου. Λεπτὴν καὶ ἀριστοκρατικὴν οὕτως εἰπεῖν εὐφροίαν, εἶνε δυνατόν νὰ χαρακτηρίσωσιν ὡς ἄνοστον καὶ γυδαίαν ἢ νὰ μὴ ἐνοήσουσι καὶ διόλου οἱ μὴ ἐξησκημένοι ἢ φύσει ἀνίκανοι νὰ ἐξασκηθῶσιν εἰς τὸ ἰδιάζον θέλημα τῆς. Διὰ τοῦτο, ἐκ τῶν ἐν τινι συναναστροφῇ φέρ' εἰπεῖν ἀκρωσιένων τὸν Ἄννινον, ἂν μὴ γονδρόν τι λογοπαίγνιον προξενήσῃ γενικῶν γέλωτα, ὀλίγοι γελῶσιν ἄλλ' αὐτοὶ οἱ ὀλίγοι σπανιώτατα κατόπιν ἤμποροῦν νὰ γελάσουσι μὲ ἄλλον.

Ἄλλὰ τί λέγει λοιπὸν ὁ μάγος αὐτός; Εἰς τί συνίσταται τὸ κωμικὸν γόητρον τῆς ὀμιλίας του καὶ τί ἀνέκδοτα ἔχετε νὰ μας διηγηθῆτε, διὰ νὰ μας μεταδώσετε ὀλίγον ἐξ αὐτοῦ; — Κανέν, δυστυχῶς. Δὲν μεταγράφονται τὰ λεγόμενα ὑπὸ τοῦ Ἄννινου. Ἐχουν ἐπὶ αὐτῶν ὡς κόριν τινα πτερυγῶν πεταλούδας, ἡ ὁποία θὰ ἐξηνεμίζετο μὲ τὸ ἐλάχιστον κίνημα. Ἐξ αὐτῶν τίποτε δὲν ἤμπορεῖς νὰ ἀποσπάσης καὶ νὰ το παρουσιάσης ὡς δείγμα. Δὲν εἶνε ἀνέκδοτα μεμονωμένα, αὐτοτελῆ ἀποτελοῦσιν ἐν σύνολον, ἕνα τρόπον, μίαν μέθωδον. Αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ δὲν εἶνε ἴσως τίποτε καὶ μόνον

εἰς τὴν θέσιν των ἔχουν ἀξίαν πολλήν. Ἐδυνάμην ἔξαφνα νὰ σας εἶπω ὅτι μίαν φορὰν χάνων διαρκῶς εἰς τὰ διάφορα παιγνίδια τὰ ὁποῖα ἐδοκίμασαν ἀλληλοδιαδόχως εἰς μίαν συναναστροφὴν, ὁ Ἄννινος ἤκούσθη λέγων :

— "Ὅ,τι νὰ παίξω . . . ὅ,τι νὰ παίξω . . . πιανοφόρτε νὰ παίξω, θὰ χάσω.

Ἄλλὰ τί πρὸς τοῦτο; Ποῖαν ἰδέαν θὰ εἶδα περὶ τοῦ συνόλου καὶ πῶς θὰ ἐχαρακτήριζα τὸ εἶδος τῆς εὐφυολογίας του, ἄνευ τῶν πολλῶν ὁμοειδῶν, τῶν μικρῶν ἐκείνων καὶ ἰδιαιτέρων, μὲ τὰ ὁποῖα γελῶμεν περισσότερον ἔξαφνα τῶν ματαίων ἐκείνων